

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Szirventesz erdélyi költőkről

Klasszikus portré-vázlatok:
változat a valahai Peire d'Alvernha
„Cantarai d'aquestz trobadors”
kezdetű satirikus cansójára

*Ihlet, ne hagyd, hogy nyers legyek,
Hisz dúlnak majd holtversenyek!
De most dalnoki seregszemle
Mellett kell itt hitet tegyek,
Mert megindultak a hegyek –
Szórt prézli lón a kerek zsemle!*

*Kezdetben volt remény s Reményik,
Zengette hős erény, kemény hit:
Vátesz volt, első rétorunk!
Rideg szó, mely nem ég, de fénylik:
Lidércként nép sírján serénylik...
Akár tükörkép – széttörünk.*

*Aztán a zordon Tompa László!
Elfojtott, folyton gondba gyászoló,
Székely, komorló, hű fenyő
Volt – hó alatt olykor parázsló,
Konok lovakkal sorsba gázló,
Magányos szirt, hol fű se nő.*

*Szelíd poéta, dallamos
Puritán Áprily Lajos –
Vad elemekkel háborog,
S ha zeng: világít, villanyoz!
Zenéje kábít, illatos,
Mint gordonkázó záporok.*

*Szeretni dévajt s angyalit:
Dsidát, ki ifjan andalít,
Élettől megszentül, vidámul,
S a Rémmre rímmel kancsalít!
Jaj, elsubant egy angyal itt,
De arca lelkemből kibámul...*

*S mivel nekem még tart a listám,
Ráférhet Berde, Bartalis tán,
Bözödi György s a lány Olosz,
No meg két Horváth: Imre s István,
Habár nem ettek egy tarisnyán –
A múlt mindent elfátyoloz.*

*Múzsállnak új, merész kegyencek,
Kiket koruk keblén melenget –
Zengvén se henceg Kiss Jenő...
(Kizökkent a szemlém!) Merengek
Finom során Szemlér Ferencnek:
Angol szabású, friss, menő...*

*S a költőnek túl bölcs Szabédit,
Tüzet ki vízzel összebékít,
Vádolhatják vakult statiszták:
Vétkét lelkével egybevetik,
Eszméit ellenére védik –
Szabadnak mégis ő a tisztább!*

*S a bús vagányos Jékelyt
Bármily jelzőkkel spékelik,
De lelkét Erdély sarkantyúzta –
S röpiült a bájos lételig,
Hol éterien bételik
Lírája, mint víg angyalcsúszda!*

*S ki nemzé Horace Cockeryt,
Avantgárd forrás kóklerit –
Hetvenhét hopplá Méliusznak!*

*S Majtényi! Jaj, a jó Erik!
Imádják – majd agyonverik,
S a hátán mások célig úsznak.*

*És akkor jött Páskándi Géza –
Abszurdal szúrta, sárkányt igéze,
De néha zsenge gyermeket...
Nem tudta, hogy Einstein bigéz-e?
S így szólt toronyíránt kinézve:
„Inkább modernnek elmegyek.”*

*Ma Szent Domokost, Sziszt, Domit,
Ki nyelvet formál, idomít,
Még több szív vallja Mesterének,
Hisz vershez vajmit csak konyít,
Kit végtelen hit alkonyít,
S végül széttép a bestye ének...*

*Nem értjük Isten terveit:
Üveg-törékeny Hervayt
Hajszolt szeretni s lenni végre!
Lopott mosolyként hervad itt
Lelked: felad vagy elvakít,
S föl-vándorolsz a semmis égbe...*

*S a mackós Palocsay Zsigmond!
Feszt dörmög, kukkot is alig mond –
Felhőkön cammog egyedül...
Kerubfészekből kap ki tikmonyt,
Fény konzervéből friss csalit bont –
Már csak az Úrnak hegedül.*

*Mindennel torkig betele:
Divattól finnyás remete,
Székely János elhallgatott.
Egy gőgös költőt temete:
„Korunk csak hagymáz szemete.
A költészet, kérem, halott.”*

*De hopp! Épp verset tákolok!
Mindig találok pár okot
Rá – persze, többen rajtakapnak.
A líra él még. Tán konok?
Működnek minden kánonok –
Bocsássatok meg majd a Kafnak...*

*Ki költ – halálra vált jogot,
S azoknak jobb, kik adva kapnak:
Tályogra váltok vályogot,
S a mennyben ördögök kacagnak!*

Calvus Apollóhoz fohászkodik

Műfordítás a Kapitóliumi Kódexből:
Mózes Attila barátomnak küldöm

*Phoebus, segíts a becstelen, rút firkászok,
bősz, botcsinálta rétorok, zugüggyvédek,
s még botfúlúbb akarnokok, bűnrössz költők,
sok aljasul nyomulni kész perctörténész
ellen, kik itt csak elvakult falmázgálók:
művészetük bordélyok és szűk közvécék
szintjén rekedt! Apollo, most mutass példát!
Mint Marsyast te, őket én – hadd nyúzzam meg!*